

РЕШЕНИЕ

№ 184

гр. Варна, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. П.
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Мария Кр. Маринова Въззивно гражданско дело № 20233000500369 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.Образувано по подадена въззивна жалба от А. П. П., чрез процесуалния му представител адв.М.М., против решение №672/05.06.2023г., постановено по гр.д.№1501/22г. по описа на ВОС, гр.о., с което: 1/ са отхвърлени предявените от А. П. П. против А. А. П. и П. А. П. искове за приемане на установено в отношенията между страните, че ответниците не са собственици на по 1/4 ид.ч. за всеки от тях от жилищна сграда с адм. адрес гр.В., ж.к.“*“, ул.,* *№*, построена по документ за собственост в УПИ XXXVII-1857, в квартал 30, 21-ви м.р. по плана на гр.Варна, а по КKKP, представляваща: 1. сграда с идентификатор №10135.2563.311.1, със застроена площ от 144 кв.м., на два етажа, с предназначение - друг вид за обитаване, с разгърната разстроена площ от 288 кв.м., с мазе с площ от 70 кв.м. и 2. сграда с идентификатор № 10135.2563.311.2 по КKKP, със застроена площ от 58 кв.м., на един етаж, с предназначение - жилищна сграда - еднофамилна, ведно с правото на строеж върху ПИ с идентификатор №10135.2563.311, на осн. чл.124, ал.1 от ГПК; 2/ е осъден А. П. П. да заплати на П. А. П. сумата от 2 000лв., представляваща разноски по делото, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.В жалбата се твърди, че решението е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и поради необоснованост по изложените в същата подробни съображения.Претендира се да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявените

искове бъдат уважени.

Въззиваемите А. А. П. и П. А. П. в депозирания отговор по жалбата в срока по чл.263, ал.1 от ГПК чрез процесуалния си представител адв.Б.Р. поддържат становище за нейната неоснователност и молят обжалваното решение да бъде потвърдено.Претендират разноси.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното.

В исковата си молба и уточняващата такава към нея от 25.07.2022г. ищецът А. П. П. твърди, че е собственик на недвижим имот, находящ се в гр.В., ул.,* * *“№*, представляващ жилищна сграда, изградена в УПИ XXVII-1857, кв.30, по плана на 21 м.р. на гр.Варна, нанесена в КККР, одобрени 2008г., като: 1/ сграда с идентификатор №10135.2563.311.1, със застроена площ от 144 кв.м., на два етажа, с предназначение - друг вид за обитаване, и 2/ сграда с идентификатор № 10135.2563.311.2, със застроена площ от 58 кв.м., на един етаж, с предназначение - жилищна сграда - еднофамилна, ведно с правото на строеж за сградата върху дворното място, върху което е изградена сградата/по КККР две сгради/, съставляващо по КККР ПИ с идентификатор №10135.2563.311.Придобил е собственост, както следва.Поземленият имот, върху който е изградена процесната сграда, е придобит по време на брака му с Т. З. П..Бракът между тях е прекратен чрез развод по реда на чл.100 от СК/обн.1985г., отм.2009г./ с решение, постановено по гр.д.№674/99г. по описа на ВРС, влязло в сила на 17.01.2000г.В споразумението си по чл.101 от СК/отм./, възпроизведено в решението, страните по гр.д.№674/99г. са уредили изцяло всички свои лични и имуществени права, като по отношение на този имот - имот пл.№1857 плана на 21 м.р. на гр.Варна с площ от 1 180 кв.м. са признали, че същият е изключителна собственост на А. П. П., т.к. е придобит от него изцяло с лични средства при пълна трансформация.Строителството на процесната сграда, осъществено само със средства на ищеца, е започнало в края на 1999г./след като вече е било образувано дело по подадената молба за развод с приложено към нея горесцитираното споразумение/, и е приключило 2003г., когато е съставен Акт 15 за сградата.Т. П. не е имала учредено право на строеж за сградата, тя и не е била изградена до степен груб строеж до прекратяване на брака, предвид което и не се е легитимирила като нейн собственик до размера от 1/2 ид.ч. след прекратяване на брака.Същата и не е упражнявала фактическа власт върху сградата.Независимо от горното, с н.а.№196/14.08.2019г. Т. П. е сключила договор с ответниците А. А. П. и П. А. П./общи нейни и на ищеца деца/ за дарение общо на 1/2 ид.ч. от сградата/при равни квоти за приобретателите/.Сред представените пред нотариуса документи липсва посоченото решение за развод по чл.100 от СК/отм./, уреждащо имуществените отношения между съпрузите, то и не е било вписано в СВ-Варна към датата на договора/вписано е на 25.01.2022г./..Тъй като праводателят им по договора за дарение не е бил собственик, то и ответниците не се могли да придобият такава.Предвид изложеното претендира да бъде прието за установено по отношение на ответниците, че

всеки от тях не е собственик на по $\frac{1}{4}$ ид.ч. от гореописаната сграда.

Ответниците А. А. П. и П. А. П. в депозирания в срока по чл.131 от ГПК отговор по исковата молба и в хода на производството оспорват предявените искове и молят да бъдат отхвърлени.Излагат, че бракът между родителите им е сключен на *г.През 1998г. придобили възмездно поземления имот, в който впоследствие е изградена процесната сграда.Също през 1998г. ищецът А.П. поискал от Т.П. да прекратят сключения между тях брак под претекст, че има неуредени имуществени отношения и граждански дела с негови съдружници, поради което не желае евентуално Т.П. да бъде замесена като страна в производствата, за което Т.П. се съгласила.Независимото от това, те не са били във фактическа раздяла, съответно живеели са заедно с децата си и са се радвали на пълноценни семейни отношения.В началото на 1999г. взели съвместно решение да изградят сграда в поземления имот, която впоследствие да дарят на децата си.На 18.05.1999г. получили разрешение за строеж и започнали строителството.Сградата била завършена до степен груб строеж на 20.09.1999г., когато и бил съставен акт образец 14.В същия период депозирали молба за прекратяване на брака по реда на чл.100 от СК/отм./В споразумението не са включвали никакви изявления и не са уредили имуществените си отношения по повод сградата, т.к. желанието им е било къщата да бъде дарена на техните две деца.След построяване на сградата отглеждали съвместно в нея децата си и живеели като семейство, без да коментират и да отдават значение на решението за развод от 17.01.2000г., вкл. през 2004г. придобили заедно недвижими имоти в гр.Ел., през *г. сключили църковен брак, имали и общ бизнес.Т.П. живяла на семейни начала с ищеца до 2014г. в процесната сграда, когато я напуснала.Сградата е изградена до степен груб строеж по време на брака между страните, поради което и е била със статут на вещ СИО, която е прекратена с прекратяване на брака и след прекратяването му всеки от бившите съпрузи се е легитимирал като собственик на по $\frac{1}{2}$ ид.ч. от същата.Своята $\frac{1}{2}$ ид.ч. Т.П. е дарила на ответниците с договор за дарение, обективиран в н.а.№196/14.08.2019г., поради което и всеки от тях притежава по $\frac{1}{4}$ ид.ч.

Съдът, след като съобрази събраните по делото доказателства и приложимия закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното.

Предявени са в условията на пасивно субективно съединяване отрицателни установителни искове с пр.осн. чл.124, ал.1 от ГПК.

Между страните не е спорно, а и от представеното по делото решение от 17.01.2000г., постановено по гр.д.№674/99г. по описа на ВРС, се установява, че бракът между А. П. П. и Т. З. П., сключен на *г., е прекратен чрез развод по реда на чл.100 от СК/обн.1985г., отм.2009г., действащ към посочената дата/ с влизане в сила на цитираното решение на 17.01.2000г.

С договор за доброволна делба от 03.11.1998г., сключен в изискуемата форма между Ст. П. Б., Б. П. Б., А. П. П. и Т. З. П., вписан на 04.11.1998г., в

дял на съпрузите към този момент П.и е поставен недвижим имот, представляващ дворно място - имот пл.№1857 по плана на 21 п.р. на гр.Варна, с площ от 1 180кв.м., при съответни граници.При съставяне на договора е представен н.а.№161/98г., непредставен по делото, но страните не спорят относно възмездното придобиване на собствеността от съпрузите преди сключване на договора за доброволна делба.

С решението за прекратяване на брака чрез развод е утвърдено постигнатото между съпрузите споразумение по чл.101 от СК /отм./, с което същите са уредили и имуществени отношения по между си, и което споразумение, според мотивната част на решението, е в следния смисъл: „молителите признават за установено по отношение на Т. З. П., че придобитият по време на брак недвижим имот - имот пл.№1857 по плана на XXI подрайон на гр.Варна, м.“**“, с площ от 1 180кв.м., при граници: имот пл.№*, имоти пл.№* и №* е изключителна собственост на А. П. П., придобит с изцяло лични средства при пълна трансформация“.С диспозитива на решението горепосоченият недвижим имот е поставен в дял и собственост на А. П. П..

Съгласно разясненията в мотивната част на ТР №3/2015 от 29.11.2018г. на ОСГК на ВКС, споразумението по чл.51, ал.1 от сега действащия СК /респ. по чл.99, ал.3 и по чл.101, ал.1 от СК/обн. 1985г., отм.2009г./, което съпрузите представят пред бракоразводния съд, е с договорен характер.Разнородният характер на въпросите, които задължително съпрузите следва да уредят в брачния процес, предопределя различната правна природа на отделните му части.В частта относно имуществените отношения между съпрузите споразумението е насочено към доброволно уреждане на имуществените последици от развода с цел да се избегнат възможни бъдещи съдебни спорове по повод собствеността върху придобитото през време на брака имущество и отнасянето им за разрешаване по съдебен ред.В рамките на свободата на договаряне/чл. 9 ЗЗД/ съпрузите имат правото да уредят материално-правните последици от прекратяване на брака поради развод във връзка с придобитите в режим на съпружеска имуществена общност вещи и права върху вещи.Законът им позволява със споразумението да уговорят нещо различно от следващото се по закон съотношение на квотите в съсобствеността, която разводът трансформира от бездялова в обикновена и не ги задължава да се придържат към правилата на СК за определяне на по-голям дял на някой от тях.Със споразумението те могат да уговорят прекратяване на съсобствеността върху всички или върху някои имущества, като ги разпределят помежду си, или да запазят съсобствеността, като могат да се съобразят или да се отклонят от правилото за равенство на дяловете, отчитайки личния принос на всеки от тях, вложените лични средства в придобиването им, както и други обстоятелства.Възможно е определянето на по-голям дял на единия от съпрузите, макар приносът му за придобиване на имуществото да не надхвърля значително приноса на другия съпруг или вложените от него лични средства в придобиването на отделна вещ да са

незначителни, както и обратно - да се уговори равенство на дяловете, макар да са налице основания по смисъла на СК за определяне на по-голям дял на единия от тях. В тези случаи доколкото съдържа взаимни отстъпки, споразумението е с характер на договор за спогодба по смисъла на чл.365 от ЗЗД и поражда вещно-прехвърлително действие от момента на влизане в сила на решението за развод /т.8 от ППлВС №5/15.03.1978г./. Възможно е обемът на правата на съпрузите да е определен и съобразно действителното правно положение. Тогава споразумението е с характер на установителен договор. В правомощията на съда при утвърждаване на споразумението в брачния процес е да провери, дали то съдържа уговорки относно всички последици от развода и дали в частта откъм имуществените последици то противоречи на закона и на добрите нрави. Съдът няма задължението да провери дали съгласуваното волеизявление на съпрузите включва взаимни отстъпки и дали интересите им са добре защитени. Мотивите, поради които страните са уредили по един или друг начин имуществените си отношения за след развода, не подлежат на проверка от съда. Съдът не може да откаже да утвърди споразумението и поради това, че в частта за имуществените последици от развода то не отговаря на действителното правно положение или накърнява интересите на единия съпруг, нито да го измени или да го замени със свои разпореждания.

При всички случаи, съгласно постановките на т.8 от ППлВС №5/15.03.1978г. и на ТР №60/12.08.1987г. по гр.д.№31/87г. на ОСГК на ВС, определянето на кого от съпрузите се предоставят дадени вещи по споразумението, има прехвърлително действие от момента на влизане в сила на решението. Така като едноличен собственик на поземления имот ищецът може да се легитимира, считано от 17.01.2000г. Какви са били мотивите на А. П. и Т. П. за постигане на подобно споразумение са ирелевантни, така и твърденията на ответниците, че съвместното съжителство на П.и е продължило и след прекратяване на брака между тях и причините за горното. Одобреното от съда споразумение няма за предмет процесната жилищна сграда, която, според твърденията и на двете страни в настоящото производство, не е била изградена към момента на подаване на молбата за развод и съответно постигането на споразумението по чл.101 от СК/отм./ между съпрузите. Ирелевантна е и представената по делото подписана от Т. П. декларация от м.03.1999г., че няма да има никакви имуществени претенции към бъдещите постройки върху този поземлен имот, т.к. те ще бъдат изградени изцяло със средства и материали на А. П., т.к. предварителният отказ от невъзникнали права е недействителен.

Основният спорен между страните въпрос е моментът на завършване на грубия строеж на сградата/с изпълнени оградящи стени и покрив/, съответно възникването ѝ като самостоятелен обект на правото на собственост, конкретно дали завършването е осъществено до 17.01.2000г., когато за сградата би се презюмирал режим на собственост СИО/вкл. и ако теренът към този момент е бил лична собственост на съпруга-т.4 от ППлВС

№5/31.10.1972г./ или след тази дата, когато собственост би възникнала само за собственика на земята.

Според формираната съдебна практика, споделяна от настоящия състав, моментът на изграждане на сградата в груб строеж може да установява с всички доказателствени средства, вкл. свидетелски показания, както при строеж, осъществен преди влизане в сила на ЗУТ - напр. решение №277/28.06.2012г. по гр.д.№259/12г., ВКС, I гр.о., така и при строеж, осъществен след влизане в сила на ЗУТ - напр. решение №22/04.06.2020г. по гр.д.№3048/19г., ВКС, II гр.о., решение №50148/24.01.2023г. по гр.д. №407/22г., ВКС, I гр.о. и др.

За сградата е издадено разрешение за строеж №146/18.05.1999г., с което на А. П. П. и Т. З. П. е разрешено изграждането на жилищна сграда с площ от 203 кв.м., съгласно одобрен проект в УПИ ХХХVII-1857, в квартал 30 по плана на ж.к.“Б.“, 21-ви м.р. на гр.Варна.

Съгласно заключението на СТЕ от 10.10.2023г. на в.л. Т.О., изслушано пред настоящата инстанция, инвестиционният проект на сградата е бил одобрен на 14.05.1999г.Към заключението са представени съставените за сградата акт за приемане на конструкцията/акт обр.14/, акт за установяване годността на строежа/акт обр.15/ и констативен протокол за установяване годността за ползване на строежа/акт обр.16/.

Актът за приемане на конструкцията/акт. обр.14/ е съставен на 20.09.1999г. по реда на действащата към посочената дата Наредба №7/26.07.1999г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, обн.ДВ, бр.72/99г., отм. ДВ, бр.55/01г.Към датата на съставянето му ЗУТ не е бил приет, съответно неоснователни са оплакванията във въззивната жалба, че единствено съставен протокол на общинската администрация по чл.181 от ЗУТ би могъл да удостовери завършен етап на строителство „груб строеж“.Действащият към 1999г. ЗТСУ не съдържа аналогична разпоредба.Сходни на разпоредбите на чл.159 от ЗУТ са разпоредбите на чл.303 от ППЗТСУ, действал към 1999г., но те касаят задължение на собственика да поиска от техническата служба на общината в присъствието на проектантите и лицето, упражняващо независим строителен надзор, да се извърши проверка на изпълнението на строежа съобразно одобрените проекти, разрешение за строеж и строителна линия при достигане на проектните нива - котлован, цокъл, корниз и било, а при неизпълнение на съответните задължения е предвидена административно наказателна отговорност.

Акт за установяване годността на строежа/акт обр.15/ и констативен протокол за установяване годността за ползване на строежа/акт обр.16/ са съответно от 30.06.2003г. и 18.07.2003г., съставени по реда на Наредба №7/22.05.2001г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, обн.ДВ, бр.55/01г., отм. ДВ, бр.72/03г., подписани от А. П. П. и Т. З. П. като инвеститори на строежа.

Съгласно чл.7, т.14 от цитираната Наредба №7/26.07.1999г., актът за установяване годността на строителната конструкция/приложение №14/ се съставя от проектанта, изпълнителя и независимия строителен надзор/технически контрол/ и съдържа констатации за съответствието на строежа с проекта въз основа на данни от съставената документация /дневници, заповедна книга, сертификатите на вложените материали, изделия, конструкции, заготовки, данните от проведените лабораторни изпитвания и заключения за изпълнение на бетонови, заваръчни, армировъчни, инжекционни работи и др./ съгласно действащата нормативна уредба за приемане, извършване и контрол на отделните видове строителни и монтажни работи, оценка за наличие на недостатъци, възможността за тяхното отстраняване и заключение за приемане на строителната конструкция при постигане изискванията на чл.42, ал.1 от ЗТСУ. Съставеният за процесната сграда акт за установяване годността на строителната конструкция /акт. обр.14/ е подписан от проектант конструктор - инж.Ал. И., от изпълнител - инж.П. Ал. и от извършващия инвеститорски контрол/термин по ПКС, по същество технически контрол, като видът строеж/двуетажна жилищна сграда/ не е изисквал задължителен независим строителен надзор-чл.157, ал.2 от ЗТСУ и чл.8, чл.13 и чл.45 от Правилник за оправомощаването, функциите и задълженията на лицата, упражняващи независим строителен надзор в проектирането и строителството/обн.ДВ, бр.56/99г., отм.ДВ, бр.92/01г./ - инж.Т. Ж.. Според констатациите в акта, конструктивните елементи на строежа са изпълнени в съответствие с одобрените проекти и са спазени техният размер и начинът на изпълнение, поради което е разрешено изпълнението на довършителните работи. Съгласно чл.1, ал.4 от цитираната Наредба №7/26.07.1999г., съставените и оформени съгласно изискванията на тази наредба актове и протоколи имат доказателствена сила при установяване на обстоятелствата, свързани със започване, изпълнение и приемане/въвеждане в експлоатация/ на строежите. Този документ обаче е частен свидетелстващ и може да бъде предмет на оспорване и установяване на значими факти с други доказателства.

В производството пред настоящата инстанция е разпитан като свидетел подписалият горепосочения акт за изпълнител П. Ал. Ал.. Съгласно показанията му, строителството на сградата е започнало пролетта на 1998г. или 1999г. Наел го А. П. и той му плащал. Къщата била на два или три етажа, бетонова конструкция, тук там тухли и греди, покривът бил многоскатен, начупен, с дървена конструкция. Бързали да покрият къщата през есента на 1999г., преди да започнат валежите. Наредили гредите на покрива през септември 1999г., с нареждането им конструкцията била готова, после трябвало само обшивка, подписали акт. обр.14. След няколко дни обаче част от гредите се компрометирали/усукали/, наложило се да се смъкнат, да се сушат. Занесли ги в сушилня в с.Ч. да се сушат. След като се изсушили, повторно ги сложили след Нова година, края на м. януари. През това време строежът го валил дъжд, но това не било пречка, защото бил на груб бетон,

без мазилка, без дограма, без ВиК и ел.захранване.Имало само „временка“ и малка чешмичка.

Съгласно показанията на св.Т.Ст./вуйна на ответниците/ същата познава страните от 1997г.До януари 2005г. е живеела извън гр.Варна, но ги е посещавала периодично/на всеки два месеца по веднъж/.Строителството на къщата било в периода 1999г.-2000г.А. и Т. се преместили да живеят от апартамента в къщата в края на 1999г.За първи път свидетелката посетила къщата декември 1999г. по повод рождения ден на Т., който празнували там, макар и, че не всичко било завършено.Към този момент в сградата имало ток и вода, имала и покривна конструкция.До 2011г. А. и Т. живели заедно в тази къща с децата си, а Т. работила във фирмата на А..

Показанията на св.Т.Ст. следва да се ценят при условията на чл.172 от ГПК предвид родствената ѝ връзка с ответниците, но следва да се установи дали те или показанията на другия свидетел противоречат на останалия събран по делото доказателствен материал.В описаните в представения акт обр.15 документи, съставени по време на строителството на сградата, са посочени множество актове, вкл. такива и по реда на Наредба №7/26.07.1999г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството/такива са цитирани и в акт обр.16, но според в.л. Т.О., при посочването им са допуснати технически грешки/посочени са документи от други строежи, вкл. според датите/.Съгласно същите, протоколът за определяне на строителна линия и ниво /удостоверяващ началото на строителството/ е съставен на 19.05.1999г.В периода от 03.06.1999г. до 24.08.1999г. има съставени 7 бр. актове обр.7 за приемане на извършените строителни и монтажни работи по нива и елементи на строителната конструкция /акт обр.7, съгласно цитираната наредба, се съставя при достигане на проектните нива /подови, тавански, покривни и други конструкции или първо, второ и т.н. ниво, включително междинните нива/, на 17.06.1999г. е съставен акт за скрити работи за канализация, на 16.08.1999г. и на 08.10.1999г. са съставени актове обр.12 за ел.работи /акт обр.12 се съставят за установяване на всички видове строителни и монтажни работи, подлежащи на закриване, удостоверяващи, че са постигнати изискванията на проекта и съдържат данни за всички извършени строителни и монтажни работи/скрити работи/, които подлежат на закриване или чието количество и качество по-късно не може да бъде установено при закриването им с последващите технологични операции/, на 10.08.1999г. е съставен акт. обр.12 за външно ел.захранване, на 13.09.1999г. протокол за измерване съпротивлението на изолацията на кабела и също на 13.09.1999г. протокол за измерване на защитна заземителна инсталация на ГРТ /главно разпределително табло/, на 17.12.1999г. протокол за определяне на строителна линия и ниво за външно ВиК/удостоверяващ, съгласно обясненията на в.л. Т.О. в о.с.з. на 18.10.2023г., връзката на сградната канализация с уличната канализация и уличния водопровод/.Разрешителните за ползване, издавани от съответните електроразпределителни и ВиК дружества, от ХЕИ и от РДВР РС „ПАБ“, са от 2002г.Съгласно същите

обяснения на в.л., актовете обр. 12 касателно ел.частите удостоверяват, че са положени ел. проводници, разпределителни кутии и конзоли и могат да започнат последващите довършителни работи.Поставянето на главно разпределително табло са прави на по-късен етап.Инсталация не може да се направи без най-малкото стени, а покривът може и да не е изцяло завършен.Разрешителните се издават от съответните електроразпределителни и ВиК дружества след подаване на искания, попълване на документация и когато те се отзоват според граfiците им.

Имайки предвид цитираните актове, заключението и обясненията на в.л. строителен инженер, съдът приема, че не следва да се кредитират показанията на св.П.Ал., според които до края на м.01.2000г. в сградата не е имало изградени ел. и ВиК инсталации, и е нямала положена дървена покривна конструкция.По делото няма други доказателства, които да кореспондират с изложеното от този свидетел, че дървените греди на покрива били наредени, но после всички греди премахнати, занесени за сушене и положени отново след 17.01.2000г.От своя страна показанията на другия свидетел кореспондират с останалите доказателства.С оглед така събраните по делото доказателства и съдът приема, че констатациите в съставения на 20.09.1999г. акт обр.14 за сградата, удостоверяващ завършването ѝ до степен „груб строеж“, не са опровергани в производството.Предвид горното и приема, че към датата на прекратяване на брака - 17.01.2000г. сградата е била завършена до степен груб строеж, поради което и е била притежавана от съпрузите в режим на СИО, която е прекратена с прекратяване на брака им при равни квоти.Своята на $\frac{1}{2}$ ид.ч. Т. П. е дарила с договор, обективиран в н.а. №196/19г., на ответниците/запазвайки пожизнено правото си на ползване/, които се легитимират всеки като собственик на по $\frac{1}{4}$ ид.ч. от т.нар. „гола“ собственост.Предявените против тях отрицателни установителни искиове за приемане за установено, че не са собственици на по $\frac{1}{4}$ ид.ч. от сградата са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Предвид съвпадане крайните правни изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.На осн. чл.78, ал.3 от ГПК и направеното искане на въззиваемият П. П. следва да бъдат присъдени сторените от него разноски във въззивното производство, представляващи адв.възнаграждение, съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 18.10.2023г., в размер на 2 000лв., заплатено в брой.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №672/05.06.2023г., постановено по гр.д. №1501/22г. по описа на ВОС, гр.о.

ОСЪЖДА А. П. П., ЕГН *****, да заплати на П. А. П., ЕГН *****, сумата от 2 000 лв., представляваща съдебно-деловодни разноси, сторени пред въззивна инстанция, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____